

TIZENHATODIK FEJEZET

**PEKING 2008.
ARANYAT ÉRŐ BRONZ**

ARANYTAL ÉRŐ BRONZ
BÉKKÉC 2008
KÖZMŰVELÉSI

Eljött az indulás napja, mindketten kedvetlenül, lehangolva mentünk el. Egyre jobban kezdtük mindennek érezni a súlyát, ráadásul nagyon ki voltam, mert ezt az utat Kolóval tettem volna meg. Sokat beszéltünk erről, hogy amikor a gépen leszünk, már mennyire fogunk izgulni, és...

Most elcsuklik a hangom, Dittmer kezembe nyomja vizes packját, hogy igyak egy kortyot. Elfogadom, jólesik, egy kicsit felfrissülök.

Most úgy érzem, egy kicsit sok.

Megint felszakad az a seb, amely oly nehezen gyógyul, de tisztában vagyok vele, hogy ez még sokszor meg fog történni.

Majd erőt veszek magamon, és folytatom.

Én az első osztályon utaztam, egyedül. Ennek nagyon örültem, mert nem volt jó hangulatom, és magányra volt szükségem.

Általában az emberek az olimpiára boldogan utaznak, velünk nem így volt. Tamás meg is ijedt, amikor átjött hozzám:

– Mi baj? – kérdezte. – Rosszul vagy?

– Nem – válaszoltam, s ebből megértett mindent.

Verseny előtt két héttel érkeztünk, az akklimatizáció és a környezet miatt. Nekem nagyon nehezen ment az átállás, nem tudtam aludni, valamikor csak azt vettem észre, hogy hajnal háromkor ülök, és olvasok a fürdőszobában.

Ketten voltunk egy szobában, de éreztem, hogy egyedül akarok lenni.

Így hát elköltöztem, az első szoba beázott, ahová mentem, tehát újra cuccoltam, és csak a harmadik szobában leltem meg nyugalمامat. Ott is csak altatóval.

A nappalok sem voltak könnyebbek.

Csak ténferegünk esténként a szállóban, nem tudunk mit kezdeni magunkkal. Egyáltalán nem mentünk el más sportágak versenyeire, de én kitaláltam, hogy kikapcsolódásképpen nézzük meg a dzsúdós Mészáros Anett versenyét, aki szintén paksi. Bízom abban, hogy ki tudunk szakadni ebből a depressziós állapotból. A felszínen persze próbáltunk némi jókedvet mutatni, magunk és mások megnyugtatására.

Elkezdtek a munkát, nagyon rosszul ment, és csak egyre rosszabb lett, ahogy közeledett a futam napja.

Szinte egyes időket evezünk, mintha mind a ketten más emberek lennénk. Nagyon nem találtuk a ritmust.

Furcsán néztek ránk külföldi versenyzőtársaink, tudták, mi történt velünk. Tamást folyamatosan méregették, nem tudták, hogy tartatni kéne tőle vagy nem. Képtelenek voltak helyre tenni magukban ezt az egészet, előfordult: annyira méregették, hogy még köszönni is elfelejtettek neki.

– Tudod, Andreas, bennem kialakult egyfajta kettőség: nem tudtam felfogni, hogy nem ő térdel mögöttem. Számtalanszor, mintha csak egy rossz álom lenne az egész, a mai napig fel akarom hívni, és beütöm a számát, vagy elkezdek sms-t írni neki. Sokszor összerездülök, ha megcsörren a harmincasom, amely mindig azt írta ki: Koló.

Rossz időre menéseinkre természetesen igyekeztünk megoldásokat keresni és javítani.

Nagyon szenvedtünk. Otthon baromi jól ment, de Pekingben, nem jött össze semmi, előlről kellett kezdenünk mindent.

Aztán eljött a hétfő, az előfutam.

Nagyon rosszul ment a hajónk, képtelenek voltunk koncentrálni, de túl voltunk az első futamon. Meg is beszéltük utána, hogy egy olimpián nem lehet így versenyezni.

Mindkettőnket nagyon idegesített ez a tény, de ennek ellenére eufórikus hangulatba kerültünk. Tamás úgy érezte, feladtam a verseny második felét, ő még bírta volna, én meg beláttam, ez tényleg így volt. Nem feladtam, csak úgy voltam vele, hogyha van egy B-terv, akkor azt választom.

Másnap, azaz kedden, én már súroltam az idegösszeroppadás határát. Úgy éreztem, bármikor elpattanhat az a bizonyos húr.

Megállapodtunk abban, hogy addig edzünk, amíg rá nem állunk a jó mozgásra.

Nagyon felspannoltam magam, és dühös is lettem:

– A rohadt életbe, úgy evezek, mint egy köcsög – mondtam magamnak. – Nem ezért jöttem ide, hogy így szerepeljek.

Egy versenyzőnek nincs annál rosszabb, ha úgy tér haza, hogy marad benne, nem tudja kievezni magát.

Tamás is átvette ezt a hozzáállást, és felszívta magát. Robi sokat segített.

A következő napon megint közelebb kerültünk a jó mozgáshoz, a jó érzéshez.

Azzal meg már nem is törődtem, hogy még mindig nem tudtam átállni.

Majd szerdán elkövetkezett a várva-várt, mindent eldöntő középfitam. Aznap reggel nem mentem ki futni, ezzel egy sokéves szokásomat törtem meg, azt csináltam, mint Koló: eveztem.

A verseny előtt nagyon idegesek voltunk, az előtte lévő időt a szobánkban töltöttük, külön-külön.

Minden perc egy évezrednek tűnt, és én is minden perccel egy évet öregedtem. Másodpercenként néztem az órát, de az idő, mintha megállt volna.

Tamás is annyira ideges volt, hogy félórával hamarabb átjött, mint ahogy megbeszéltük.

Nem szóltunk egymáshoz, csak ültünk. Tudtuk jól, ha ez nem jön össze, akkor pakolhatunk. Ekkor Tamás megmutatta, mennyire „nem hisz a pszichológia és a lélek erejében”: elővette a laptopot, már az előző nap bekészített egy Kiss Gyuritól kapott DVD-t, melyet még a mentális tréningen néztünk. Minden héten háború című filmből, azt a jelenetet, amikor Al Pacino épp azt mondja: „Vagy csapatként fogunk játszani, vagy végünk, és emberként halunk meg. Így működik, ennyi az egész. Na, már most hogy döntünk? „

Erre egymásra néztünk, és megkérdeztem:

– Te, hogy döntöttél?

Tomi rám nézett:

– Majd meglátod.

Aztán lementünk melegíteni, néma csöndben készültünk, a hangulat olyan volt, mintha háborúba mennénk. Talán ilyen érezhetnek a katonák is bevetés előtt, mintha az első golyót vártuk volna mi is.

A középfutamban jól mentünk, másodikak lettünk, így bejutottunk a döntőbe.

Ez a párosunk legjobbja volt eddig, nagy terhet tettünk le, mert tudtuk, hogy döntősek vagyunk. Megtettük, amiért jöttünk.

Eljött a péntek, a döntő.

Reggel eveztünk egy kicsit, délután elindultunk a futamra.

Tamás még Pesten kapott egy négylevelű lóherét Anditól, ami mindkét futamnál nála volt, a nadrágjában.

Pár percünk volt a döntő előtt, amikor megkérdeztem tőle:
– Elhoztad? – és abban a pillanatban jutott eszembe – Ilyen nincs, a fekete karszalagokat is otthagytuk az öltözőben.

Tudtuk, inkább lekéssük a rajtot, de nem megyünk a karszalag nélkül. Tomi nem szólt egy szót sem, odaadta lapátját, és futásnak eredt. Bent találkozott a szövetségi kapitánnyal, aki csodálkozva nézett rá:

– Neked már a hajóban kellene lenned!

Tomi bólintott, és sprintelt vissza.

Ez alatt én újra az idegösszeroppanáshoz közeli állapotba kerültem, és elkezdtem Kolóhoz magamban beszélni:

– Ha most nem segítesz, megőrülök.

Azonnal be is villant a válasz. Kolónak volt egy szokása, a kritikus helyzetek előtt mindig azt mondta:

– Nyugi, figyeld az öreget a végén! – és befeszített bicepszét mutatta.

Ez jutott eszembe akkor is, és arra a következtetésre jutottam, úgy kell versenyeznünk, ahogy vele. Mindig higgadtan csináltuk az elejét, hogy a második részre maradjon erőnk, valamikor kifejezetten nehezen tudtuk magunkat visszafogni, de ez általában bevált.

Éreztem, most így kell eveznünk.

Odaálltunk a rajthoz, jól startoltunk, de fokozatosan lemaradtunk, direkt. Ott persze mindig értelmetlennek tűnik lassítani, és a taktikát betartani, hiszen flusztráló, ahogy a többiek mennek el melletted.

A táv második felében újra bevillant ez a kép Kolóról, éreztem, hogy jól fut a hajó, és megindulunk. Kinéztem oldalra, láttam, hogy elmegyünk az oroszok mellett. Nem tudtam, hányadikok vagyunk.

Amikor beértünk, Tomi azt mondta, harmadikok, de én nem hittem el. Egyszer csak láttam, Robi ugrál, és hallottam a magyarok üvöltését.

– Harmadikok? – kérdeztem magamban.

A mai napig nem tudjuk, hogy lettünk három hét felkészülés után bronzérmesek. Pontosabban tudom, abban a hajóban még kellett lennie valakinek rajtunk kívül. Fel sem fogtuk, de mintha valaki tolná a hajónkat hátulról. Nem gondolkoztunk, csak mentünk.

Kiszálltunk, a magyarok őrjöngtek, mindenki minket akart.

Én még mindig nem hittem el, csak sodródtam az eseményekkel, valaki sírt, valaki nevetett örömeiben. Hihetetlen és megmagyarázhatatlan érzés lett rajtam úrrá, amiben a boldogság, a szomorúság, a fájdalom és az öröm kavartak.

Elkezdtem egy összeesküvés elméletet gyártani, hogy direkt játssza meg mindenki az örömét, és hogy ellenfeleink szándékosan hagytak minket beérni a 3. helyre, nehogy összeroppanjunk, hogy ne legyen elcseszve az egész életünk.

Ezekkel a gondolatokkal ültem két órán át a doppingszobában, egy széken. Egyedül. Most, amikor annyi kérdésem és válaszom lett volna.

Este bevittek minket a tévébe, és ott néztem először vissza az egészset, akkor tudatosult bennem, harmadikok lettünk. A stúdió nyüzsgésében újra bevillant az a mosolygós, ilyenkor mindig bölcselkedő arc:

– Ugye, megmondtam, hogy figyeld az öreget!

Megnyugodtam, mert éreztem, hogy képes voltam alkalmazni azt, amelyre Koló az évek alatt megtanított, és én is tovább tudtam adni, beérett annak a munkának a gyümölcse, amelyért gyerekkorom óta dolgozom.

Később Tomi az éremosztásról azt mondta:

– Egyfolytában csak Kolóra gondoltam, hogy hányszor állhatta a dobogón, és hogy milyen sokszor halhatta a himnuszt.

– Igen, én is csak rá tudtam gondolni – jegyeztem meg halalkan.

A verseny után nem ünnepeltünk. Felmentünk hárman a szobába, Robi hozott egy üveg bort, kibontottuk, iszogattunk. Kolóról beszélgettünk egész éjjel.

Méltóan akartuk megünnepelni a győzelmet, és szerényen, oly módon, amilyen ő volt.